

Un Lerroux de via estreta

written by Josep Maria Loperena | 26 de setembre de 2019

Albert Boadella va trair a tots els seus. Els amics, els companys, el seu país, els qui més l'estimaven llevat de Dolors Caminal la seva amada esposa. Era un mal actor però tenia el do d'apropriar-se de la inventiva dels altres. Així van néixer Els Joglars un grup de teatre amb mètodes, criteris i preceptes compartits. Les locucions i girs dramàtics es creaven entre tots. Vint-i-cinc anys després d'haver estat injustament empresonat pel cas *La Torna*, Boadella, segueix proferint paraules com malparits, fills de puta o burros de merda, a tots els que el van protegir. No va ser aquesta l'única deslleialtat de Boadella. El seu egocentrisme patològic i el seu comportament esquizoide l'han portat a extrems irracionals.

Va viure a Jafre, un poblet de l'Empordà, allà hi tenia una carpa on assajava els seus espectacles. Aixó va succeir fins que els veïns li van demanar a Mossèn Joan Planelles que col·loques una estelada al campanar de l'església, cosa que el rector va fer. Boadella es va sentir ultratjat, vilipendiat i ferit en el més penetrant de la seva ànima. A les hores ja era un espanyolista convençut. Aquest va ser el principi del cisma de Jafre. La seva dona va escriure al bisbe de Girona, Francesc Pardo, per protestar per la senyera penjada al campanar. El prelat es va oferir a tenir una reunió amb ella, però Dolors Caminal va exigir explicacions públiques. Mossèn Planellas, directament al·ludit, va explicar que s'havia penjat l'estelada perquè el poble li ho havia demanat i que «si la família Boadella volia, era lliure de penjar la bandera espanyola a casa seva».

La conclusió de la discòrdia comunal dels habitants de Jafre va ser molt positiva pel Mossèn Planelles a qui el Papa Francesc va anomenar bisbe de Tarragona mentre que Boadella fugia cap a Madrid. A la capital del Regne va ser acollit per

Esperança Aguirre, aleshores presidenta d'aquella Comunitat, com un proscrit de la justícia catalana. El PP li va donar feina, fama i diners. Més tard va constituir una associació de «botiflers» anomenada Ciutadans. Estava integrada per Arcadi Espada, Fèlix de Azúa, Francesc de Carreras i Xavier Perenicay entre altres il·lustres espanyolistes de pro, apadrinats tots ells per Martín Ferrand, Jorge Trias Sagnier i Esteban Gómez Rovira. L'únic objectiu de Boadella era la venjança. Volia arremetre contra les persones i les institucions de Catalunya que no van premiar la seva genialitat amb honors, medalles i condecoracions.

Boadella, que es va proclamar a si mateix el bufó del rei Borbó, com un Lerroux qualsevol, va repetir el mateix discurs del PP fomentant un conflicte lingüista inexistent a Catalunya entre els que parlen català i els que no el parlen. Va insultar els polítics del procés i va denunciar la mentida de la persecució del castellà, de la destrucció dels símbols espanyolistes i de l'exercici del dret a l'autodeterminació. Es va permetre dir 'ruc català' al president de la Generalitat i a mofar-se de les institucions del país, oblidant que, abans de fer *La torna*, havia declarat públicament que era un 'independentista contumaç'. A més a més, segons ell, s'havia fet mereixedor per mèrits individuals de la condecoració franquista més preuada, la Laureada de San Fernando o com a substitució la Cruz de Hierro del Tercer Reich, però cap d'aquestes no li va ser concedida.

Després, seguint el seu costum de concedir-se títols a si mateix, es va proclamar president en l'exili de «Tabarnia», una entelèquia que es va inventar per recuperar una nova comunitat autònoma espanyola, totalment fictícia, mitjançant fusionar diverses comarques de Tarragona i Barcelona. Llavors va jurar odi etern a Puigdemont. «Catalunya presenta tots els ingredients d'una secta, va dir. Els catalans viuen en un altre món, tenen força, ànim i sang per destruir l'estructura

de l'Estat». Tot seguit, Boadella es va traslladar a Waterloo, a la porta de la casa de Puigdemont com a 'president de Tabarnia' amb l'objectiu de «celebrar una cimera internacional al més baix nivell» entre un president legítim com sóc jo i un caragirat, enganyós i mentidor com és ell».

Al capvespre de la Diada Nacional de Catalunya, Boadella, es va sentir molt abatut i defallit. Dies abans s'havia desplaçat expressament a Palou, un poblet proper a Granollers, per demanar-li a la Mare de Déu de les Neus, la Verge de la Pluja, que el propvinent 11 de setembre diluviés a Barcelona. Però la seva pregària –això ho penso jo- va ser tan jocosa, burlesca i en cap cas escaient, que a la Mare de Déu no li va agradar. Boadella com a còmic mai va ser graciós, com a polític va ser deficient i minso, i com a persona un ximple busca-raons.